

A KERESZT ALATT.

Szivedhez tiszta álmok templomához
Ahitattal zarándokoltam
S te felemeltél, én szent fejedelmem,
Mikor ott fetrengettem a porban,
Te tanítottad repülni a lelkem
Te csókoltad szívembe a hitet!
S mégis hideg lett a Te birodalmad;
Nekem hideg . . .

Forró karokkal megölelt a föld
S új zsoltárookra vert a vérem.
Nézz a szívembe. Tehetek-e róla
Hogy így kell beszélnem?
Uram! Az álmok erdőjében jártam,
Pogány nótákra tanított a szél,
Behullta lelkem sok aranyos álom.
Hulló levél.

Szép, selyem hajszálak oda kötözték
A szívemet a fákhoz, a rögökhöz
Édes, hízogó hangok csalogattak.
Tagadjalak meg!
S győzött a föld: Erős volt. Aztán megcsalt
És eleresztett. Nem volt mód maradni,
Lehajtott fovel vissza jöttem hozzád,
Előtted halni.

Jancsó László.

Főiskolai rovat.

Rovatvezető: Dr. Szandiner Pál, egyet. tanár.

Március 15.

A mindennapi élet szürke egyformaságából komoly, nagy ünnep közelg kiemelni lelketeket, magyar egyetemi ifjuság!

A szabadság örök eszméjének is a magyarság örök eszményének nemzeti symboluma, március idusa, újból felvirrad, hogy nagynevű elődeiteknek vér és könnyek s élet és halál árán is hiven szolgált nemzeti ideáljaira emlékeztessen titeket, kik ez eszmék ifju letéteményestei, s szellemi képességeitekkel s ha kell, acélos izmaitokkal is reményteljes biztosítékai vagytok.

Bár állandóan tudatában kell lennetek a felelősségnek, mely a hősök-kiállta szenvedésekből s az ősök-kivivta eredményekből az utódokra hárul, az elközelgő ünnepen mégis különösen is méltó megemlékezéssel s egész életetekre erős elhatározásokkal gondoljatok a márciusi ifjak szent hagyatékára, elrablott örökségeinkre: a nemzeti szabadságra.

Felhívás. Az erdélyi magyarság sorsa a székely ifjuság kezébe van letéve, valamint Magyarország jövője az egész magyar ifjuságéba, ennek szorgalmától, kitaró munkájától függ a magyar jövő. — Vajon a mai magyar ifjuság be fogja-e tölteni nagy hivatását, hogy fajtája hegemoniáját Európa keletén megalapozza s a Kárpátok övezte hazát egy többé soha szét nem tördelhető egységgé kovácsolja?!

Mi, Erdély magyar fiai fanatikus erővel hirdetjük, hogy gen! Mert minket bizó hittel azért küldtek el azok, akiknek szívük minden szeretete kísér, hogy fegyvert kovácsoljunk, győzhetetlen fegyvert, mellyel visszavehetjük, megtarthatjuk azt a multat, azt a tudományt, amely évszázadokon át sugárzott Kolozsvár, Nagyenyed, Udvarhely felől.

S azoknak, akik minket oly bizó hittel várnak, nem szabad csalódnok. — Mi ezt a fegyvert, itt, megfogjuk szerezni bármi áron, és elindulunk vele haza az új honfoglalásra.

Ez a fegyver, amellyel egyedül vivhatjuk ki a fajtánk diadalát: a Kultura.

Semmi kétségünk, hogy birtokába jutunk e fegyvernek, mert nem a patópálok fiai vagyunk, hanem öt éves harcban dacossá edződött munkás nemzedék, kik bizni tudunk önmagunkban: a magyar őserő diadalában.

*

Könyvre, sok könyvre van szükségünk, hogy nagy hivatásunkat betölthessük.

Felkérünk tehát mindenkit, hogy nélkülözhető könyvét, duplikátumait adományozza a „Szeffe“ szegedi könyvtárának.

Hálával fogadunk ezenkívül e célra bármily pénzadományt, amelyből elsősorban tankönyveket vásárolhatnánk s itt felkérjük a kiadókat és kereskedőket, hogy ily irányú vásárlásainkhoz árengedelményt ajánljanak fel.

E lap hasábjain e gyűjtésnek állandó rovatot nyitunk, hol az adakozók neveiről és adományairól beszámolunk. Adományok Varga Zsigmond orvostanhallgató a „Szeffe“ könyvtárosa Szeged Vásárhelyi-sugárút 2. sz. alá kéretnek, helybeli adakozók levelező-lapon tett felajánlásáért érte megünk.

Minden egyes könyvadomány lerovás Trianonért!

Mi mindent felirunk s úgy áldjon a magyarok Istene minden magyart, ahogy velünk együtt dolgozik a magyar faj kultúr-főlényéért.

A Szeffe.

Avar.

A déli fények feloldják lassan a földről a kérget. S mielőtt idei tavasz jönne, elérkül mégegyszer az olvadás alól a tavalyi ősz. Tömött sorokban, súlyos kevés betűkben mégegyszer elénk íródik a mult, néhány óra alatt, egy délután mégegyszer visszavisz napóra csalóka mutatója ugyanarra a percre, melyben tavaly először láttuk érkezni az őszet. Egy délután egyetlen percéig tart a tavaszfogyatkozás, azután természet szerint megyünk tovább.

Ezen a délutánon egészen addig a tértő percig, valamint van, mi mindent másképp látunk. A bárányfelhők láthatár menti rétegekké nyulnak el, a távolság aranylila párába öltözik, a szépiából okker, a Van Dyck-ból umbra lesz, a körvonalak, a fény-árnyék határok, az ellentétek összelágyulnak, minden tárgy s minden téma az előtérből eggyel hátrább lép, a földi sulyunk még téli kabátja megnő, lelkünk mérő órája nagy mélységekben lassan fenékre ér . . .

. . . a perc: Valahol az út mentén megállunk. Mintahogy áradáskor feltartja a patakvizét egy pillanatra még egy könnyű faág is. Talán egy rézkrajcárt látunk meg a földön, melyet tavaly ősszel hullatott el valaki, mely azóta sár és hó alatt lapult meg csendületlenül; talán a buta kis kolduspénz tükrében nagyon is váratlanul magunkra látunk; talán mindjárt a messzeséget mérjük, melyen azóta tovaladott valaki, aki elveszítette; talán hihetetlenül furcsán visszhangzik fülünkben ez a rég hallott szó: krajcár . . . Krajcár, krajcár . . . Megpróbáljuk: Kimondjuk hangosan: Krajcár . . . Szemünk látástalanul nézi, agyunk belényomul teljes énünkkel a szóba, fennakadunk, nem birunk elmozdulni, elveszítjük a szemünk világát, a fülünk hallását, a tapintás, szaglász kihull a tudatunkból, egész lényünk egy abszolút reflexióvá finomodik össze, a krajcár eltűnik, helyébe messzi vidék, egy régi ház, egy ismerős arc, egy félig kimondott mondat kerül: . . . „kérek szépen tíz krajcárért . . .“

Aztán a felduzzadt patakviz alá sodorja a kis faágat, a tavaly őszi lomb ma már avar, s felette természet szerint tovább megyünk.

Élünk.

Udvarhelyi.